

Dnes obloha se kaboní,
jak zlopověstné znamení
a k tomu někdo zazvoní,
tak naléhavě.

Ten zvonek nechám odeznít,
vždyť nad tím, kdo to mohl být,
se klidně můžu zamyslit
nad lógreem v kávě.

Pak mě však zmůže zvědavost,
ach, co to bylo za blbost?
Když otevřu, tak vstoupí host
s tak divnou tváří.

Vlasy jak popel z cigaret
a notně popraskanou pleť
a rozpačitě říká: Hleď, jsem tvoje stáří.

Já jsem tvé stáří, pozvi mě dál.
Já jsem tvé stáří, pozvi mě dál.
Pozvi mě dál...
Pozvi mě dál!

Když vůbec nic mu nevěřím,
proč mráz mi běží páteří?
A s mrazem horko soupeří
a krev mi vaří.

Vždyť žádný odznak nevytáh,
tak kam se šourá v bačkorách!
A přitom říká: Žádnej strach, jsem tvoje stáří...

Jak pavučina má svůj kout
a odtamtud se nechce hnout,
jen cestou stačil utrhnout
list v kalendáři...

Teď tady sedí v županu,
já neznám žádnou obranu,
když říká: Už tu zůstanu, jsem tvoje stáří.

Já jsem tvé stáří, pozvi mě dál.
Já jsem tvé stáří, pozvi mě dál.
No pozvi mě dál!
Pozvi mě dál!

A já mu na to povídám,
že sotva třicet roků mám,
to přece ještě spočítám,
ty sedmilháři.

Jen koukni, to je rodnej list,
tak nasad brejle a zkus číst!
Až to přečteš, rovnou zmiz!
Kam patříš, stáří...

Host na to: Co je počet let?
Znám chlápka, ten má v úctě svět
a přitom devadesát pět,
ten mládím září!

Ty ale klidně odzíváš,
snad všechno, nač se podíváš!
Už strašně dlouho v sobě máš
své vlastní stáří...

Já jsem tvé stáří, pozvi mě dál.
Já jsem tvé stáří, pozvi mě dál.
No pozvi mě dál...
Pozvi mě dál...
Pozvi mě dál!